

เพ็ญบาย

บทที่ 26

“นอนพักให้สบายก่อน จะอาบน้ำอุ่นให้หายเมาก็ได้ อาหารของว่างและเครื่องดื่มทุกอย่างมีอยู่พร้อม อีกสักครู่ผมจะกลับมา”

เสกสิทธิ์กล่อมก่อนจะปิดประตูห้องหรุทึงเธอไว้ตามลำพัง หญิงสาวกึ่งตัวลงบนเตียงอย่างไม่สนใจทิศทาง หลับตาด้วยความมีนเมา

“พีนะ...” เธอคร่ำครวญด้วยความคิดถึง น้ำตารินเปียกแก้ม ฤทธิ์มีนเมาทำให้เธอยิ่งโศกเศร้ากว่าปรกติ “แก้วคิดถึงพีนะ...”

เธอก็ลุกขึ้นมาโทรศัพท์หายุทธนา เมื่อต่อสัญญาณไม่ได้ จึงโทรกลับบ้าน พอได้ยินเสียงซัชซัย เธอก็ร้องไห้ออกมาด้วยฤทธิ์ของความมีนเมาที่ทำให้ความโศกเศร้าทับทวี

“พีซัช แก้วเห็นพีนะ”

“อะไรนะ... แก้วอยู่ที่ไหน...”

“อยู่ที่ห้องของคุณเสก แต่ว่าเมื่อคืนนี้แก้วเห็นพีนะที่บาร์ พีนะยืนมองแก้ว แล้วจู่ๆ ก็หายไป” เสียงเล่าอื้อพลางร้องไห้แทบฟังไม่เป็นเรื่อง

“เอาละๆ ค่อยๆ พูด... บอกมาก่อนว่าตอนนี้แก้วอยู่กับใครที่ไหน ปลอดภัยดีหรือเปล่า...”

เธอหยุดนึก ก่อนขำขากที่จะบอกตำแหน่งที่อยู่ในขณะที่ยาเมามายเช่นนี้ แต่เธอก็บอกชื่อสถานที่ออกไปจนได้

มีเสียงถามดังแว่ว แล้วเสียงทุ้มห้าวที่เคร่งขรึมก็มายืนพูดอยู่ข้างๆ ซัชซัย ก่อนพี่ชายจะถามว่า

“แก้วกำลังเมาใช่ไหม เดินไหวหรือเปล่า”

“ไม่รู้ค่ะ” เธอตอบพลางร้องไห้

ได้ยินอีกเสียงหนึ่งบอกบทแว่วๆ แล้วซัชซัยก็พูดว่า

“แก้วลงมารอข้างล่างได้ไหม พี่จะมารับกลับบ้าน ลงลิฟท์ไปรอที่ห้องน้ำหญิงก็ได้ พอพี่ไปถึงก็จะโทรเรียก”

“ไม่รู้ซิคะ... ไม่รู้ว่าคุณเสกจะเสร็จธุระเมื่อไหร่ แก้วกลัวว่าเขากลับมาไม่พบจะเป็นห่วง”

“กลับบ้านก่อน พรุ่งนี้ค่อยคุยกับเขาก็ได้” ซัชซัยเสียงห้วน

เธอตัดสินใจอนุญาตโทรศัพท์แล้วแทบจะคลานไปห้องน้ำ ไขน้ำอุ่นจัดล้างหน้า เงานในกระจกสะท้อนภาพหญิงสาวที่มีใบหน้าช้ำ น้ำตานองหน้า เธอถามตัวเองว่าเธอเพียงแต่เห็นคนที่คล้ายชนะชนหรือว่าตาฝาดไป หรือว่าวิญญาณของเขาตามมาหลอกหลอน....

เธอทำให้เขาเจ็บปวด ไม่ว่าจะในเรื่องของทรัพย์สินมรดกที่เธอเชื่อฟังพรณงามจนทำให้เขาต้องแก้ปัญหาเรื่องเงินทองด้วยความลำบาก... แล้วยังเรื่องที่เราต่อต้านท่าที่ผิดแปลกที่ชายหนุ่มแสดงออกมาในคืนนั้น

พอชนะชนหายสาปสูญ เธอก็ได้แต่โศกเศร้าโทษตัวเอง

เสกสิทธิ์ยังคงเฝ้าหาย หญิงสาวโล่งใจเมื่อประคองตัวลงลิฟท์เดินมาถึงห้องน้ำหญิงใกล้ล้นปีสำเร็จ แม้จะมีคนมองเธออย่างสมเพชเธอก็เมาเกินกว่าจะสนใจรับรู้

เธอซุกตัวหลับตาอยู่ในห้องน้ำเล็กๆ ที่เรียงเป็นแถว อีกครู่หนึ่งก็มีเสียงโทรศัพท์ดังเรียก เสียงซัชซัยถามมาว่า

“แก้วอยู่ที่ไหน”

“อยู่ในห้องน้ำค่ะ แก้วจะออกไปละ”

พอเธอก้าวออกมา ร่างสูงสองร่างก็เข้าประกบตัวไว้... ปองพลมองอย่างเคร่งขรึมขณะที่ซัชซัยมีสีหน้าโล่งใจ

“เราควรจะบอกคุณเสกก่อนหรือเปล่าคะ เขากำลังอยู่กับท่านรองอธิบดีอะไรสักคนหนึ่งกับเพื่อนๆ ของเขา” เธอยังคงเป็นห่วง

“ไม่ต้องหรอก มีอะไรค่อยพูดกับเขาพรุ่งนี้” ซัชซัยพูดห้วนๆ มือหนึ่งจับแขนเรียว อีกมือหนึ่งโอบหลังยึดเอวพาให้เดินตาม

“แก้วไม่แน่ใจว่าจะเป็นอย่างนี้เลย แยกจั่ง แก้วอายุคุณเสก”

“ไปอวยเขาทำไม เขาเป็นคนมอมให้เราเมา...” พี่ชายเอ็ด

“เปล่านั้นน้อย” เธอเสียงอ่อย

“ถ้าเขาไม่คิดอะไร ทำไมต้องพาขึ้นห้อง”

“ก็เขามีฐานะ แก้วเมา เขาก็เลยให้รอที่ห้อง... เพื่อนผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่กำลังจะตามขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนด้วย”

พอโดนชัชชัชเอ็ดว่า “อย่าแก้งงน้อยเลย” เธอก็เลยเงย

ปองพลหยุดรอเมื่อพนักงานเปิดประตูกระจกหน้าต่างทั้งสอง ประคองกันเดินผ่านออกไปก่อน ในระยะชิดใกล้ จิตรแก้วเห็นสีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึมขึ้นเคือง

“ผมจะไปเอารถ” เขาบอกชัชชัช

ชัชชัชกลับห้ามไว้ “ไม่ต้องหรอก พี่จะไปเอง”

เขาส่งร่างอ่อนมาให้แล้วแย่งกุญแจรถเดินจากไปเฉยๆ

อ้อมแขนที่อบอุ่นรับร่างบางไว้อย่างมั่นคง และหญิงสาวก็ยึดอีกฝ่ายไว้แน่นไม่เกียจงอน เธอปรือเปลือกตาหนาหนักขึ้นมองเหนือริมฝีปากสีอ่อนสดที่ระบายด้วยไรครา ดวงตาอ่อนขรึมที่เต็มไปด้วยความหวังหาอาหาร มองอยู่ใกล้ๆ...

ในความมึนเมา หญิงสาวรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยในอ้อมแขนที่เธอโหยหามาตลอด....

ภาพของชายหนุ่มและรถที่ตามมาบีบคั้น ไม่ใช่อัมภวังค์ แต่ว่าเป็นความไม่สบายใจของเขานั้นแหละ ที่ผลักให้เธอเข้าไปหาเสกสิทธิ์

เธอร้องให้ออกมา สมองต้อจนนึกหาคำพูดไม่ได้ รู้สึกแต่เพียงเจ็บปวดขมขื่นน้อยอกน้อยใจ เธอทุบเขาเบาๆ

“ทำไมนะ... ทำไม....”

มือข้างหนึ่งจับมือเธอแนบไว้กับอก เสียงอ่อนกระซิบบอก

“ผมเป็นห่วงคุณแก้วเสมอ”

เธอซบหน้าลงกับอกอุ่นที่เคยคุ้มภัย น้ำตาซึมผ่านเสื้อจนอีกฝ่ายรู้สึก ชายหนุ่มกระชับอ้อมกอด ประทับจุมพิตที่เต็มไปด้วยความรู้สึกลึกล้ำลงที่ศีรษะรูปสวยเนิ่นนาน

ไม่มีอาการต่อต้าน... มีบางอย่าง และวงแขนที่ยึดชายหนุ่มไว้แน่น ไม่บอกว่าโกรธเคืองชิงชังรังเกียจเลยแม้แต่น้อย....

จิตรแก้วเกาะราวบันไดไว้ขณะที่ชัชชัชพุงให้เดินขึ้นไปชั้นบน เธอหยุดหันมามองดูคนที่ยืนมองตามอยู่ข้างล่าง... สีหน้าเขาเคร่งขรึมเต็มไปด้วยความอาทรห่วงใย มีรถสิบล้อจอดอยู่ใกล้ๆ

“ดูเถอะ... วุ่นวายกันไปทั้งบ้าน... เมาแล้วยังเรียกร้องความสนใจจนเดือดร้อนกันไปหมด...”

นิตยายื่นฟัง สีหน้าบอกว่าไม่ชอบใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ชายหนุ่มเลี้ยงออกมาจากตึก ร่างสมส่วนในเครื่องแต่งกายขึ้นเล็กน้อย เดินตามด้วยความขุ่นเคือง “รสอยากกลับภูเกิด...!”

ชายหนุ่มมองขรึมๆ “พี่ชัชต้องการผมนะรส”

“จ้ะรสจะกลับคนเดียว” เธอเดินลงน้ำหนักไปยังประตูเรือนหลังเล็ก ทิ้งคำพูดบาดลึกที่ทำให้คนฟังสะเทือนใจ “ป่องไม่รักเกียรติของตัวเอง อยากเป็นหนูตกถึงข้าวสารก็ตามใจ”

คุณปราณีออกมาขึ้นรถ “มีเรื่องอะไรกันหรือลูก”

“ก็ยัยคุณหนูแก้วคนดีของแม่นะซี กินเหล้าเมาให้ผู้ชายหิวขึ้นห้องแล้วก็ไม่มีความจะกลับเอง ต้องโทรมาเรียกให้ป่องไปรับ” เธอลงน้ำเสียงก่อนจะแยกเข้าเรือน กระแทกประตูปิดตามดั่งปัง

คุณปราณีหันมาหาบุตรชายที่ยังรั้งรออยู่ห่างๆ “จริงหรือป่อง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับแม่” ชายหนุ่มตอบขรึมๆ

มารดาเดินมาใกล้ มองใบหน้าหม่นหมองของบุตรชายอย่างเพ่งพิศ บีบแขนเขาหนักๆ เตือนว่า “ป่อง อย่าลืมหันหน้าลูก เขาเป็นใครเราเป็นใคร ทางชีวิตมันแตกต่างกัน แม่ไม่อยากจะเห็นป่องเสียใจทีหลัง”

“ผมรู้ครับแม่” เสียงตอบรับเคร่งขรึม

“แม่ไว้ใจป่อง ค่อยๆ คิดนะลูกนะ”

คุณปราณีเดินกลับเข้าไปในเรือน ชายหนุ่มอดนึกถึงร่างอ่อนอบอุ่นที่อยู่ในอ้อมกอดเมื่อครู่ก่อนอย่างอาลัยอาวรณ์ไม่ได้ ประกาย

น้ำตาวาบขึ้นแล้วเลื่อนหาย...

ทางชีวิตแตกต่างไม่อาจจะมาบรรจบกัน...

เขาเองก็เฝ้าบอกตัวเองเช่นนั้นมานานแล้ว.....

“แก้วบอกว่าเห็นพีนะหรือ”

ซัชซัยยืนมองอยู่ที่ข้างเตียง น้ำเสียงถามเคร่งขรึม ฉัตรแก้ว
ปรือตามองอย่างง่วงงุนสิ้นเรี่ยวแรง

“แก้วอาจจะตาฝาดไปก็ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มถอยออกไปเงยบๆ ปิดไฟแล้วปิดประตูให้
หญิงสาวทอดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ได้นึกถึงชนะชนอีก
ต่อไป เธอเฝ้าแต่นึกถึงอ้อมแขนอบอุ่นที่โอบกอด “ผมเป็นห่วง
คุณแก้วเสมอ...” เธออยากให้โลกหยุดหมุนเพื่อที่จะเก็บช่วงเวลา
นั้นไว้

ถึงอย่างไรเธอก็ต้องกลับมาอยู่กับความจริงที่เจ็บปวด... หลาย
ปีที่รู้จักกัน... ในยามที่เธอเป็นทุกข์สาหัส ชายหนุ่มไม่เคยจะพาตัว
เข้ามาหา กลับแสดงตัวเป็นคนรักของรสรินอย่างเปิดเผย... เธอได้
แต่ร้องไห้.....

สีหน้าอาหารของคนที่ยืนอยู่ที่ประตูด้านในของห้องทำงาน
ทำให้หญิงสาวต้องหลบตา ปั่นสีหน้าเพื่อที่จะกลบเกลื่อนความรู้สึก
อ่อนไหวของตน

“สบายดีแล้วหรือครับ”

“แค่ตึ่มไว้นั้นมากไปนิดเดียวไม่ถึงกับจะไม่สบายหรอกค่ะ”

“ไว้นั้นมักจะทำให้เมาซ่า ตอนตึ่มจะไม่ค่อยรู้สึก แต่พอเมา
แล้วละก็เมาลึกละ”

เธอพูดเสียงขรึม “ขอโทษที่ทำให้ลำบากค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ... ผมดีใจที่คุณแก้วโทรศัพท์กลับบ้าน
แล้วต่อไปไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร ผมก็อยากให้ทำอย่างนั้นทุกครั้ง”

เธอหลบตา “แก้ววิ่งไปเองแท้ๆ ความจริงไม่น่าจะต้อง
รบกวนพี่ป้องกันพี่ซัชเลย ถึงอย่างไรคุณเสกก็ต้องดูแลแก้วอยู่แล้ว”

ชายหนุ่มพูดขรึมๆ “คุณแก้วไวใจคนอื่นมากเกินไป”

“แก้วไวใจคุณเสกได้ค่ะ พี่บุษเองก็รับรองไว้ คนอย่างคุณเสก
หาผู้หญิงที่ไหนก็ได้ ไม่เห็นจะต้องมาเสียดมาเสียเวลากับแก้วเลย”

ชายหนุ่มจึงได้แต่ถอนใจ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

“พี่ซัชบอกว่าคุณแก้วเห็นคุณชนะชน”

หญิงสาวล้งเล ภาพของชนะชนเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ แต่
บางทีอาจเป็นเพราะเธอนึกคิดปั่นแต่งขึ้นเอง

“แก้วอาจจะตาฝาดไปก็ได้”

“เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับว่าคุณแก้วเห็นอะไร คุณชนะชน
แต่งตัวยังไง ทำอะไรอยู่”

หญิงสาวทำท่าคิด “ตรงนั้นมีตนะคะ แต่คนที่แก้วเห็นใส่
เสื้อเชิร์ตสีเข้มแขนยาวพับแขนขึ้นมาใต้ข้อศอกอย่างที่พีนะชอบใส่
เขายืนจ้องมอง สีหน้าเคร่งเครียดมากเหมือนโกรธ แก้วตกใจ.....
แต่พอหลับตาแล้วลืมตาขึ้นใหม่เขาก็หายไปแล้ว...” เธอถอนใจ
“แก้วคงจะคิดถึงพีนะมากไป พอเมาก็เลยตาฝาด”

สีหน้าชายหนุ่มครุ่นคิดเคร่งขรึม “ครับ ก็อาจจะเป็นได้”

บุษราคัมเคาะประตูที่เดียวก็เปิดเข้ามาอย่างรีบร้อน สะดุด
นิดหนึ่งเมื่อเห็นคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะทำงานซึ่งหันมามองด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม “ขอโทษนะคะ” เธอกล่าวกับปองพล ก่อนจะพูดกับ
ฉัตรแก้วอย่างวิตกกังวลว่า “น้องแก้ว พี่เพิ่งจะรู้เรื่อง...”

ฉัตรแก้วเดาว่าหญิงสาวรุ่นพี่หมายถึงเรื่องอะไร

“คุณเสกโทรมา... บอกว่าน้องแก้วหนีกลับบ้านไปเฉยๆ
เขาหาไม่พบก็โทรเข้ามือถือ น้องแก้วรับสายแล้วก็ปิดเครื่องดื้อๆ
ไม่ยอมพูดด้วยทำให้เขากังวลใจมาก”

ฉัตรแก้วสบตาปองพล ในเหตุการณ์ที่บุษราคัมพูดถึง ชายหนุ่ม
เป็นคนหันมาดึงโทรศัพท์ไปจากมือเธอแล้วตัดการติดต่อโดยที่ไม่มีใคร
คิดคำนึงว่า ซัชซัยนั้นได้แต่มองอยู่ที่หลังพวงมาลัยรถ และฉัตรแก้ว
ก็ได้แต่เอนกายนอนหลับตา ตึ่มตำร่วนวายกับความรู้สึกที่ซึ่มซับริบรึ

ในความอาทรของคนที่เขาเฝ้าแต่ใฝ่ฝันพะวงมานานปี

“โทรหาเขา นะคะ เขารอโทรศัพท์จากน้องแก้วตั้งแต่เช้าแล้ว”

“แล้วทำไมเขาไม่โทรหาแก้วเองล่ะคะ”

“อ้าว...ก็... เขาคงไม่กล้า กลัวว่าน้องแก้วจะไม่พอใจกระมัง”

“ได้ค่ะ แก้วจะโทรหาคุณเสก”

“ประเดี๋ยวโทรเลยนะคะ” ฝ่ายนั้นคาดคั้นก่อนจะถอยออกไป
ปองพลถามขริมๆ ว่า

“คุณแก้วต้องโทรร้อเขาด้วยหรือ”

“เขาเป็นลูกค้านะคะ” เธอแย้งเสียงอ่อน

“เขาซื้อของแล้วยังจะเอาของแถมด้วย” ชายหนุ่มพูดโกรธๆ

ฉัตรแก้วมองอย่างแปลกใจ “พี่ป้อหมายความว่ายังไง”

สีหน้าชายหนุ่มขริมจัด “จำไว้ว่าโลกนี้ไม่ได้ขาวไม่ได้ใสอย่างที่
คุณแก้วอยากให้ เป็นหรือคะ... ถ้าคุณแก้วปล่อยให้เรื่องเมื่อคืนนี้
เกิดขึ้นอีกละก็ ผมจะเสียใจมาก”

ร่างสูงถอยออกไปจากห้อง ฉัตรแก้วลุกขึ้นยืน อยากจะเดิน
ตามไปย้อยุดจุดไว้ อยากจะพูดกันให้กระจ่างชัดแจ้ง เขย่าตัวเขา
และถามว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ ต้องการให้เธอทำอะไรกันแน่
เธอจะทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง... หากแล้วเธอก็ได้แต่นึกถึงท่าทีสุภาพ
ที่ซัดคั้นแบ่งแยกมาโดยตลอด และภาพระหว่างเขากับรสริน...

เขายอมรับรสรินอย่างออกนอกหน้า แต่ไม่เคยสนใจใยดีเธอ

หญิงสาวเดินคอตกมาหาบุษราคัมผู้ซึ่งมีสีหน้าไม่สบายใจ

“คุณเสกโกรธแก้วใช่ไหมคะ”

“ค่ะ”

“ทำไมจะต้องโกรธด้วย แก้วไม่สบายก็เลยกลับ.. ก็เท่านั้นเอง”

“เขาเป็นห่วงน้องแก้วมากค่ะ ว่าแต่น้องแก้วโทรไปหรือยัง”

“ยังค่ะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“แก้วไม่รู้จะพูดยังไง” เธอพูดอย่างอึดอัด “เขาจะโกรธก็
ช่างเถอะค่ะ แก้วไม่เอามาใส่ใจดีกว่า”

บุษราคัมเดินมาจับแขน “คุณเสกจริงจังกับน้องแก้วมากนะคะ
พี่บุษไม่อยากให้น้องแก้วตัดขาดคุณเสกอย่างนั้น เท่าที่พี่บุษดูมา
ไม่เห็นใครจะเหมาะสมกับน้องแก้วเท่าคุณเสก ฐานะเขาดีกว่าเรา
อยู่แล้ว ไม่ต้องกังวลเลยว่าเขาจะหวังทรัพย์สินเงินทองอะไร”

ฐานะอีกแล้ว...!!

“พี่อยากให้น้องแก้วให้โอกาสตัวเองแล้วก็ให้โอกาสคุณเสกอีก
นิด พี่ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าให้น้องแก้วได้แต่งงานกับคนที่
เหมาะสม พี่เชื่อว่าคุณชนะชนกต้องการอย่างนั้นเหมือนกัน”

หญิงสาวผู้อ่อนวัยกว่าได้แต่นิ่งเงียบ นาม “ชนะชนก” ทำให้
ดวงตาคู้งามหม่นหมองสลดโศกศัลย์ขึ้นในทันที.....

เธอกลับมาห้อง เอื้อมมือไปที่โทรศัพท์แล้วก็เปลี่ยนใจอยู่
นั้นแล้ว เสกสิทธิ์เป็นหนุ่มใหญ่เงินโลก มั่งคั่งเจ้าเสน่ห์ ความรอบรู้
กว้างขวางในทุกเรื่องทุกราวของเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขาเป็น
ผู้วิเศษ แล้วก็มิอทิพผลครอบงำจนเธอกลายเป็นเด็กโง่ที่ไม่เป็นตัว
ของตัวเอง

คำพูดของซัชซัยและปองพลทำให้เธอต้องคิด จะเกิดอะไรขึ้น
หากเธอไม่ออกจากห้องนั้นก่อนที่หนุ่มใหญ่จะเสร็จจากรุระสำคัญที่บังเอิญ
มาเกิดขึ้นพอดี สตรีที่ถูกเรียกว่า “คุณแสง” จะขึ้นมาอยู่กับเธอที่ห้อง
จริงๆ หรือว่าแค่ถูกยกมาเป็นข้ออ้าง ถึงอย่างไรท่าทางของชายหนุ่ม
ก็มั่นใจในตัวเองนักหนา หากเขาต้องการใครสักคนก็ไม่เห็นจะต้อง
ไปปดใช้เล่ห์กลอะไร แคพยักหน้าก็เกินจะพอเพียง

ความอาทรของคนที่อยู่ใใจเธอมานานทำให้หญิงสาวละอายใจ
ในความประพฤติของตัวเองเป็นอย่างยิ่ง สีหน้าของปองพลขุ่นเคือง
เจ็บปวดที่เธอทำตัวเหมือนคนไร้ค่าอย่างที่ไฉนรสรินประณามแว่วๆ

.....เมจตามผู้ชายขึ้นห้องหน้าตาเฉย.....

แล้วบุษราคัมก็เป็นคนที่ตัดสินใจให้ สาวใหญ่ต่อโทรศัพท์ให้
ฉัตรแก้วจากห้องของเธอ

“คุยกับคุณเสกหน่อยนะคะ น้องแก้ว”